

บทนำ

“ผมดูเรซูเม่ของคุณแล้ว ทั้งเกรดทั้งประสบการณ์น่าสนใจ โพรไฟล์ยอดเยี่ยม แล้วคุณก็คงมีดีอยู่พอสมควร ไม่อย่างนั้นคงไม่ผ่านสัมภาษณ์กับพ่อผมจนมาเจอผมได้”

“...”

“แต่เจ้านายโดยตรงของคุณคือผม ดังนั้นถ้าวันนี้ผมไม่พอใจ คุณก็อดได้งานนี้อยู่ดีนะ”

ไอแพดที่เปิดไฟล์เรซูเม่ของผู้เข้ารับการสัมภาษณ์ค้างไว้ถูกวางลงบนโต๊ะทำงาน เจ้าของประโยคเมื่อครู่ยกขาขึ้นไขว่ห้าง เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ดวงตากลมโตสีชาเต็มไปด้วยความเหนื่อยหน่าย เช่นเดียวกับน้ำเสียงเนือย ๆ ที่หลุดออกมาจากริมฝีปากอวบอิม

“เอาละไหนบอกผมหน่อยสิคุณปรานต์ว่าทำไมผมถึงต้องรับคุณเข้าทำงาน ในเมื่อยังมีคนอื่นที่โพรไฟล์ดีกว่าคุณให้ผมเลือกอีกมากมาย”

“แต่ผมคิดว่าผมคงโพรไฟล์ดีที่สุดใบบรรดาผู้สมัครรอบนี้ ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ถูกเลือกจนมาเจอคุณ”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่นั่งเผชิญหน้ากับผู้สัมภาษณ์อยู่อีกฟากฝั่งของโต๊ะเอ่ยด้วยเสียงเรียบเฉยไม่ต่างกัน ดวงตาสีดำสนิทเบื้องหลังกรอบแว่นสีเหลี่ยมสีเงินของเขาไม่มีวิแววหวั่นไหวกับคำถาม ความงาม หรือแม้แต่ฟีโรโมนกลิ่นกุหลาบของไอเมก้า ที่สื่อมวลชนในประเทศต่างเฝ้ายอว่าสวยเลิศหนักหนายิ่งกว่าผู้หญิงเลยแม้แต่น้อย

ปรานต์เคยได้ยินกิตติศัพท์ของไอเมก้าร่างสะอิดสะอင့်ตรงหน้า ซึ่งอาจจะกลายเป็นเจ้านายของเขาในอีกไม่ช้ามากมายนึ่ง ในนั้นคือเรื่องความขี้เหวี่ยงขี้วันและชอบปั่นประสาธต ดังนั้นสิ่งที่เขาควรทำที่สุด คือการไม่คล้อยตามลูกเล่นของ *กุลันท์ อนันตรา*

“มีความมั่นใจดีนี่” นักรุกกีฬามือระบายนิม แวดตาเปือหน่ายเมื่อแรกเริ่มฉายประกายสนุกสนานขึ้นมา ร่างบางโน้มตัวลงทำศอกข้างหนึ่งกับโต๊ะ เขามีอัยคาง จับจ้องใบหน้าหล่อเหลาของอัลฟาตรงหน้าด้วยความสนใจ

“แต่คุณควรจะมีแค่ไฟร์ไฟล์ดีไม่ได้แปลว่าผมจะอยากรับคุณมาเป็นเลขาฯ หรือคนทีไฟร์ไฟล์ระดับเดียวกับคุณนะถูกใจออกไปตั้งหลายคนแล้ว เพราะ---

“เพราะพวกเขาทนคุณไม่ได้” ปรานต์เอ่ยต่อให้โดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง เรียกเสียงพ่นลมหายใจแรงจากคู่สนทนา

“พวกนั้นไม่มีศักยภาพเองต่างหาก ก็แค่เสื่อกระดาศ เขาเข้าจริงก็สู้งานไม่ไหว มีแต่พวกเงี้ยงน่ารำคาญทั้งนั้น ฉันทก็เหลือจะทนเหมือนกัน”

สรรพนามเรียกขานตัวเองที่เปลี่ยนไป รวมถึงกลิ่นกุหลาบที่แรงขึ้นกว่าเดิม บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าของห้องเริ่มหงุดหงิด กุลตวัดสายตามองอัลฟาหน้าหนึ่ง ที่ตั้งแต่เข้ามาในห้องก็ไม่แสดงสีหน้าอื่นใด รวากับเป็นหุ่นยนต์ไม่ใช่มนุษย์

“แล้วนายล่ะ คิดว่าจะทนฉันไหวหรือไง”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ” ปรานต์ตอบแบบขวานผ่าซาก จนคิดว่าเรื่องของคนฟังขมวดแน่น แต่ก่อนที่โอเมก้าหนุ่มจะได้เอ่ยสิ่งใด เสียงทุ่มของผู้เข้ารับการสัมภาษณ์ก็กล่าวต่อ “แต่ผมจะทำงานเต็มศักยภาพที่ผมมี ทุ่มเทเพื่อผลประโยชน์ของอนันตรากรู๊ป รวมถึงการรับมือกับคุณ”

“นายทุ่มเทได้ถึงขนาดไหน ถ้าฉันบอกว่านายต้องพร้อมตอบไลน์ฉันยี่สิบสี่ชั่วโมงล่ะ”

“แน่นอนครับถ้าคุณต้องการให้ผมตอบ หลังหกโมงเย็นเป็นต้นไป ค่าตอบไลน์ รับโทรศัพท์นอกเวลางานครึ่งละหนึ่งร้อยบาท แต่ถ้าเป็นช่วงทำโอทีที่ได้ชั่วโมงละหนึ่งพันอยู่แล้วผมไม่คิดเงิน ตามที่คุณเรียกรพของคุณตกลงไว้กับผม” อัลฟ่าหนุ่มตอบอย่างไม่ลังเล ยิ่งทำให้คิ้วของผู้ฟังแทบจะผูกโบกกับท่าที่แข็งกระด้างของอีกฝ่าย

“งานเลขฯ ของฉันไม่ได้หมายถึงแค่เรื่องของบริษัท แต่รวมไปถึงชีวิตส่วนตัวของฉันด้วย นายจะต้องอยู่กับฉันแทบจะตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเกือบทุกวัน แต่ตั้งแต่นายเดินเข้ามาในห้องฉัน จนถึงตอนนี้ ฉันมองไม่เห็นความอ่อนน้อมที่นายควรจะมีให้เจ้านายเลยนะ”

“ผมอาจไม่ใช่ลูกน้องประเภทเอาใจเจ้านาย แต่ผมยืนยันได้ว่าผมจะทำงานให้คุณด้วยกำลังและมันสมองทั้งหมดที่ผมมี” ปรานต์ตอบในสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ตั้งแต่แรกที่ตัดสินใจสมัครงานในตำแหน่งนี้

อนันตรากรู๊ป หนึ่งในเครือบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม รีสอร์ท โครงการบ้านและคอนโดมิเนียม ห้างสรรพสินค้าชื่อดังกระจายอยู่ทั่วทุกภาค ไหนจะมีเครือโรงพยาบาลยนต์ และบริษัทลูกในเครืออีกมากมาย ติดอันดับท็อปห้ามหาเศรษฐีของประเทศ ทั้งยังมีคอนเนกชันอีกมากมายในต่างประเทศ

เลขาฯ ของกรรมการผู้จัดการแห่งอนันทรากรู๊ปซึ่งเป็นลูกชาย
 แท้ๆ ของประธานกรรมการบริหารไม่ใช่ตำแหน่งที่ใครจะก้าวเข้ามา
 ได้ง่าย ๆ ในเมื่อมันจะให้ประสบการณ์และเปิดโอกาสอีกมากมาย
 ให้แก่เขาในอนาคต การทนอยู่กับโอมเม่ก้าชี้ให้วัยคนหนึ่งไม่ใช่สิ่ง
 ที่ปรานต์ซึ่งแต่เดิมก็ไม่ได้แยแสสิ่งใดนอกจากครอบครัวจะรับมือ
 ไม่ได้

“ผมจะทำทุกอย่างเพื่อคุณและอนันทรากรู๊ป เป็นแขนขาให้
 คุณ ซื่อสัตย์กับคุณ ผมจะเดินตามและช่วยเหลือคุณในสิ่งที่สมควร
 ต่อให้บางครั้งคุณอาจขัดใจกับการกระทำของผม แต่งานที่ออกมา
 จะไม่ทำให้คุณผิดหวัง”

“...”

“นอกจากผมก็ไม่มีใครผ่านสัมภาษณ์รอบแรกมาได้แล้วนี่ครับ
 ในเมื่อตอนนี้คุณไม่มีเลขาฯ ก็รีบผมไปทำงานสิ ไม่ได้เสียหายอะไร
 ไม่ใช่เหรอ”

สิ้นคำ บรรยากาศภายในห้องทำงานอันกว้างใหญ่ ณ ชั้น
 สามสิบห้าของสำนักงานใหญ่แห่งอนันทรากรู๊ปก็เหลือเพียงเสียงการ
 ทำงานของเครื่องปรับอากาศ ดวงตาต่างสีทั้งสองจ้องกันไม่วางตา
 ต่างฝ่ายต่างหยั่งเชิงกันและกันอยู่ครู่หนึ่ง จนในที่สุด เจ้าของห้อง
 ก็พ่นลมหายใจแรงและลุกขึ้นยืน

“อย่างที่นายว่า ตอนนี้ฉันกำลังยุ่งเพราะไม่มีเลขาฯ” กูลว่า
 พลังคว่ำโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เตรียมตัวจะเดินออกจากห้อง ก่อน
 จากไปก็ปรายตามองอัลฟาหนุ่มอย่างหงุดหงิดใจแวบหนึ่ง

“งั้นก็เริ่มงานพรุ่งนี้ ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคุณปรานต์ หวัง
 ว่าจะไม่ล่าออกเร็วเกินไปก็แล้วกัน”

กุหลาบดอกที่หนึ่ง

“หวังว่าจะไม่ลาออกเร็วเกินไปก็แล้วกัน”

ประโยคนั้นยังผุดขึ้นมาในความคิดยามเปลอไฟลของอัลฟา หนุ่มอยู่บ่อยครั้ง ปรานต์ไม่รู้ว่าคำว่า ‘เร็วเกินไป’ ที่คนพูดหมายถึง นั้นจะนานสักกี่วันก็เดือน ทว่านับตั้งแต่วันที่เขาก้าวออกจากห้องทำงานของกรรมการผู้จัดการเครืออন্নทรากรุปเป็นครั้งแรก จนถึงตอนนี้ ปรานต์ก็ทำงานเป็นเลขานุการของ กุลนันท์ อন্নทรา มาได้ สามปีแล้ว

เป็นสามปีที่มีอะไรเกิดขึ้นมากมาย และวันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่ง ที่เขายังคงทำหน้าที่ต่อไปอย่างเคร่งครัด

รองเท้าหนังขัดเงามันวับกระทบกับพื้นหินอ่อนเป็นจังหวะ หนักแน่นมั่นคงทุกอย่างก้าว ร่างสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรกำลัง เร่งฝีเท้าตรงเข้าไปยังพื้นที่ส่วนรับรองของคอนโดมิเนียมสุดหรูย่าน เจริญนคร ติดริมแม่น้ำเจ้าพระยา ดวงตาเรียวสีดำสนิทของปรานต์ แผ่แววเข้มงวดยามกวาดตามองไปรอบบริเวณ แม้จะเป็นภาพที่ เหล่าพนักงานฝ่ายนิติบุคคลของที่นี่คุ้นเคยอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน ก็ยังอด

ไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียส้นหลังวาทจันต้องพากันหลบตา

ทุกคนรู้ว่าถึงคนตรงหน้าจะหล่อเหลาปานรูปสลัก แต่กิตติศัพท์ความเจ้าระเบียบไม่ผ่อนปรนก็ทำให้คนที่ทำงานด้วยกันขาดไปหมด ขนาดพนักงานไอเม่ก้าทั้งหลาย ที่โดยธรรมชาติแล้วจะถูกกลั่นพีโรโมนอัลฟาดึงดูด ก็ยังคิดอยากหลบลิ้นหน้าเลขานุการของท่านประธาน มากกว่าจะหลงใหลได้ปลื้มจนเข้าไปพัวพัน

“ประธาน ท่านนี้”

เสียงทุ้มของใครคนหนึ่งดังมาจากทางห้องรับรองแขก เลขฯ หนุ่มในชุดสูทสีดำสนิทจึงสาวเท้ายาว ๆ ตรงไปหา อีกฝ่ายสวมชุดสูทเป็นทางการแบบเดียวกับเขา ตัวสูงกว่าเล็กน้อย แฝกกลิ่นอายความแข็งแกร่งแบบฉบับอัลฟาออกมาอย่างชัดเจน

“ยังไม่รับสายอีกเหรอครับพี่ซัช”

“ยังเลย” ซัชวีร์ตอบกลับ ใบหน้าที่มักจะประดับด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนเสมอเหลือเพียงรอยยิ้มแห้ง ๆ ขณะที่มือใหญ่กดตัดสายโทร. โลงทิ้งเมื่อปลายทางไม่รับสาย “ไลน์ไปไม่ตอบ โทร. ไปก็ไม่รับ เมื่อคืนคุณกุลไม่ได้ออกไปไหนใช่ไหม”

“ไม่ครับ เท่าที่ผมรู้นะ เพราะมีคอลประชุมกับหุ้นส่วนที่อเมริกาตอนตีสาม” ประธานตอบรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์

ซัชวีร์เป็นหัวหน้าอดีตการ์ดที่เข้ามาทำงานก่อนประธาน เคียรอนันทรธา ประธานกรรมการบริหารเครืออนันทรธากรุ๊ปคนปัจจุบันห่วงใยลูกชายคนรองซึ่งเพิ่งขึ้นมารับตำแหน่งซีอีโอต่อจากตนเมื่อปีก่อนเป็นอย่างมาก ตามประสานักธุรกิจใหญ่ที่อาจมีเรื่องขัดผลประโยชน์กับคนอื่นได้เสมอ จึงสั่งว่าต้องมีคนคอยประกบเวลาที่คุณกุลต้องออกจากบ้าน ดังนั้นเมื่อปีกลาย ซัชวีร์จึงได้รับจับจอบเสริมในตำแหน่งคนขับรถไปด้วย

ตลอดสามปีที่ผ่านมา ทั้งประธานและซัชวีร์ต่างก็ล้มหัวจมท้าย

รับพายุอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเจ้านายคนสวยมาโดยตลอด รวมถึงคอยตามแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นด้วย

“ปกติก็ไม่ใช่แบบนี้นะ” ซัชวีร์มุ่นคิ้ว แกว่ตาดูเป็นกังวล “หรือจะไม่สบาย?”

“คงไม่มั้งครับ เมื่อวานก็เห็นยังดีอยู่”

“อ้อ นั่นสิ” บอดี้การ์ดหนุ่มรำพึงรำพัน พลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา ก่อนเผยสีหน้าเคร่งเครียด

“เราต้องไปทำงานตอนหกโมงครึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่ถึงสองชั่วโมง แล้ววันนี้รถติดด้วย ไม่รู้ว่าคุณกุลแต่งตัวหรือยัง พี่ว่านายคงต้องขึ้นไปดูแล้วละ” ซัชวีร์ละสายตาจากนาฬิกามาสบตาที่รุ่มน่องที่อ่อนกว่าตนเพียงสองปี แต่กลับวางตัวเคร่งขรึมกว่ามาก รวากับเป็นชายวัยใกล้เกษียณ ไม่ใช่ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปีที่พรั่งพร้อมไปด้วยรูปและทรัพย์อันน่าหลงใหล

หรือบางทีอาจเป็นเพราะเจ้านายของพวกเขา*น่าปวดหัว*เกินไป ทำให้มีมือขวาอย่าง ปรานต์ บวรธาดา ดูเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา

“เดี๋ยวผมจัดการเอง”

พุดจวบอัลฟาหนุ่มก็ก้าวออกจากโซนรับรองแขก ตรงไปยังลิฟต์ซึ่งเป็นส่วนของลูกบ้านคอนโด มือใหญ่ล้วงหยิบคีย์การ์ดออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท ตะมันลงบนเครื่องสแกนภายในลิฟต์ เลขสี่สิบห้าพลันสว่างวาบ ก่อนที่ประตูลิฟต์สีทองจะปิดลงและนำพาเขาขึ้นไปยังชั้นสูงสุดของตึก

คอนโดมีเนียมสุดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งนี้ เป็นหนึ่งในโครงการที่อนันทรากรูปร่างจัดสร้าง เพราะเป็นเครือเดียวกับโรงแรม จึงใช้พนักงานและการบริการจากนิติบุคคลในระดับลักซิวรีแบบเดียวกับโรงแรมห้าดาว ลูกบ้านทั้งหมดล้วนเป็นครอบครัวนักธุรกิจทั้งสิ้น เพราะราคาขายเริ่มต้นของที่นี่อยู่ที่เจ็ดสิบล้านบาทขึ้นไป และยูนิต

ที่แพงที่สุดของคนโดแห่งนี้ก็อยู่ ณ ชั้นสูงสุดของตึก ชั้นที่สี่สิบห้า
 ดิ่ง!

ประตูลิฟต์เปิดออก เผยให้เห็นโถงทางเดินอันกว้างใหญ่ก่อน
 จะเข้าสู่ตัวเพนต์เฮาส์ ปรานต์ไม่ได้แยแสกับความหรูหราของพื้น
 หินอ่อนสีขาวงดงาม หรือแซนเดอเลียร์คริสตัลระย้าราคาเรือนแสน
 เหนือศีรษะ เขาแตะเคียวการ์ดลงบนดิจิทัลดอร์ล็อก เมื่อเสียงปลด
 ล็อกดังขึ้น ร่างสูงก็ก้าวเข้าไปในห้องทันที

กลิ่นกุหลาบหอมหวานปะทะจมูกตั้งแต่เปิดประตู เบื้องหน้า
 ปรานต์คือห้องรับแขกอันโอ่อ่าที่น่าจะใหญ่กว่าห้องคนโดของเขา
 ลักสามห้องรวมกัน ผนังด้านหนึ่งกรุด้วยกระจกใสตั้งแต่พื้นจรด
 เพดาน ทำให้มองเห็นทิวทัศน์ของแม่น้ำเจ้าพระยาและตึกกรมระฟ้า
 ของกรุงเทพมหานครในยามเย็นได้อย่างชัดเจน ระเบียบด้านนอก
 ตัวอาคารกว้างขวาง มีสระว่ายน้ำส่วนตัวและซูดิโตะเก้าอี้สำหรับนั่ง
 รับลมตั้งวางอยู่ ตรงกลางห้องรับแขกคือบันไดวนหินอ่อนขนาดใหญ่
 ซึ่งนำไปสู่ชั้นสอง ส่วนสองฟากฝั่งนั้นเป็นโถงทางเดินที่จะนำไปสู่
 ห้องต่าง ๆ ของเพนต์เฮาส์ขนาดพื้นที่ห้าร้อยตารางเมตร ราคาเกือบ
 ห้าร้อยล้านบาท

ดวงตาสีดำสนิทดูจรวดรีไรด์วงดาวของปรานต์กวาดมองไป
 รอบบริเวณซึ่งปราศจากเงาร่างเจ้าของห้อง แต่กลิ่นฟีโรโมนที่ลอย
 เอื่อยอยู่ทั่วพื้นที่ค่อนข้างแรง บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้านายของเขาอยู่ใน
 บ้านแน่นอน ปรานต์เลี้ยวขวาเดินตามกลิ่นไป จนมาหยุดอยู่หน้า
 ประตูบานหนึ่งซึ่งเป็นห้องนอนหลัก

อัลฟาหนุ่มยกมือขึ้นเคาะห้อง แต่ไม่มีเสียงตอบรับ เขากด
 โทรคัพทโทร. โลน้อีกครั้งก็ไม่มีกรรับสาย จึงตัดสินใจกดตัดสายทิ้ง
 และคว้าลูกบิดซึ่งไม่ได้กดล็อกไว้ ผลักประตูเข้าไปโดยไร้ความลังเล

“คุณกุล” เสียงไร้อารมณ์เอ่ย แต่เมื่อเข้ามาด้านในและเห็น
 ภาพเบื้องหน้าชัด ๆ ดวงตาสีนิลก็ริบตัวดมองไปยังทิศทางอื่นทันที

ตามมารยาทอันควร

บนเตียงนอนขนาดคิงไซส์สีขาวที่ผ้าปูเตียงยับย่น ร่างเปลือยขาวสล้างของโอเมก้าเจ้าของห้องนอนทอดกายอยู่ในสภาพหลับสนิท ดวงตาที่ประดับด้วยแพขนตาขนยาวหลับปริ้มอย่างเป็นสุข ริมฝีปากอวบอ้อมเฝ้มเข้าหากันน้อย ๆ ผืนผ้าห่มที่เจ้าตัวกอดกายช่วยบดบังส่วนสงวนเอาไว้ แต่ไม่ได้ปกปิดยอดอกสีชมพูเรื่อที่ชูชันเพราะความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ และนั่นทำยามงอนเย้ายวนตาที่ลอยเด่นจนเป็นสิ่งแรกที่เขาได้เห็นตอนก้าวเข้ามาในห้อง บนพื้นมีเสื่อคลุมผ้าซาตินสีชมพูอ่อนตัวโปรดของเจ้าตัวกองขยุกขยุย รวมถึงบนเตียงนอนยังมีอุปกรณ์เช็ทซ์ทอยวางไว้ด้วย

เส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบ ๆ ปรานต์สุดลมหายใจลึก พยายามระงับความตึงเครียดที่เริ่มพุ่งสูงก่อนส่งเสียงเข้ม “ผมคิดว่าคุณควรจะตื่นได้แล้วนะ”

“...”

“คุณกุล”

“...”

“คุณ--”

“อ้อออ!” คนบนเตียงส่งเสียงครางเครือในลำคออย่างหงุดหงิด เมื่อถูกรบกวนการนอน คือเรียบบนใบหน้าหวานขมวดมุ่นแต่ไม่ยอมลืมตาขึ้นมา ทั้งยังพยายามซุกหน้าลงกับหมอน ปิดกั้นเสียงรบกวน

“นี่สี่โมงครึ่งแล้ว วันนี้คุณต้องไปงานเลี้ยงผู้ถือหุ้นโรงแรม” ปรานต์ผ่อนลมหายใจหนัก ๆ กับคนที่ทำตัวดี้อด้านทุกครั้งยามต้องตื่นนอน แต่นั่นก็ยังไม่น่าปวดหัวเท่ายามเจ้าตัวมีสติหกรอก

“คุณกุล”

“โอ้ยยย!” ร่างบางผุดลุกขึ้นมานั่งบนเตียงอย่างจ้วงเจี๊ยะ ดวงตาสีขาปรือปรอย มองไปยังผู้ทำลายความสงบสุขของตนด้วยความโมโห “จะเรียกอะไรนักหนา รู้แล้วน่า!”

“ก็คุณยังไม่ลุกขึ้นมา ผมจะรู้ได้ยังไงล่ะครับว่าคุณตื่นแล้ว”
 ปรานต์ตอบหน้าตาย สายตาเพ่งมองใบหน้างดงามของโอเมก้า
 ที่บรรดาอัลฟ่ามากมายต่างหมายปอง พยายามไม่มองเรือนร่าง
 เปลือยเปล่าที่บัดนี้หันด้านหน้ามาให้เขาเห็นเต็มสองตา

“นายมันน่ารำคาญ!” กุลกัดฟันกรอด ยกมือขึ้นขยี้เส้นผมนุ่ม
 สลวยที่ถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลอ่อน ขณะส่งสายตาเขียว ๆ ใส่เลขาฯ
 ของตนที่ยืนทื่อเป็นตอไม้ สีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์

“แล้วนี่ใครใช้ให้เข้ามา ฮะ! ฉันยังไม่ได้อนุญาตเลยนะ!”

“ทั้งผมทั้งพีซซีโทร. หากคุณหลายรอบแล้ว แต่คุณไม่รับสาย
 ผมเลยต้องขึ้นมาดู”

“ฉันก็แค่หลับ แล้วนายก็มารบกวนการนอนของฉัน! เอา
 คีย์การ์ดห้องคืนมาเลยนะ!” กุลแหงขึ้นทันที เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก
 ที่เขาถูกนายอัลฟ่าจอมเฮี้ยบบุกมาปลุกถึงเตียงนอน

ปรานต์เป็นเลขาฯ ที่ทำงานได้ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่สิ ออก
 จะมีประสิทธิภาพเกินกว่าที่คาดไว้ด้วยซ้ำ เจ้าตัวไม่เคยทำให้เขา
 ผิดหวังเรื่องงานจริงอย่างที่เคยอดอ้างไว้ตอนสัมภาษณ์เมื่อสามปี
 ก่อน แต่หมอนี่ก็จู้จี้จ๋าระเบียบจนน่าหงุดหงิด แทบจะกลายเป็นพ่อ
 คนที่สองของเขาอยู่มรรอ

“พ่อคุณเป็นคนให้คีย์การ์ดผมมา ดังนั้นผมจะคืนกับพ่อคุณ
 เท่านั้น” ปรานต์เอ่ยซ้ำ ๆ มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นดวงตา
 กลมโตลูกว่าบด้วยโทสะ

“แต่ฉันเป็นเจ้าของห้อง!”

“ไม่ใช่ว่าเพนต์เฮาส์หลังนี้ยังเป็นชื่อพ่อคุณอยู่หรือครับ”

“นาย!” กุลอยากเอาหมอนปาหน้าคนพูด ปรานต์ บวรธาดา
 คือมนุษย์ที่กวนประสาทได้หน้าตายที่สุดเท่าที่เขาเคยพบพาน มัน
 น่าโมโหที่หมอนี่ไม่เคยมีปฏิกิริยาอะไรเลย ไม่ว่าจะเขาจะแสดงท่าที
 อย่างไรได้ การตอบสนองของผู้ชายคนนี้ก็มิแต่ความนิ่งเฉย

“ไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้วครับ อีกครึ่งชั่วโมงเราต้องออกเดินทาง” ปรานต์ไม่สนใจท่าทีงุนงงของเจ้านาย หยิบโทรศัพท์มากดเข้าแอปพลิเคชันของทางคอนโดซึ่งล็อกอินด้วยยูเซอร์เจ้าของห้องไว้ เพื่อเรียกให้พนักงานนำรถของกุลลงลิฟต์ไปจอดรอที่ด้านล่างตึก

“ก็แค่งานเลี้ยงผู้ถือหุ้น จะรีบอะไรนักหนา ฉันไปซ้่าสักชั่วโมงก็เชื่อว่าจะเริ่มงานกันไม่ได้สักหน่อย” โอเมก้าหนุ่มจี้ปากอย่างขัดใจ ขณะโน้มตัวไปคว้าเสื้อคลุมผ้าซาตินที่กองอยู่ปลายเตียงขึ้นมาห่อหุ้มร่างกาย

“การตรงต่อเวลาคือเรื่องสำคัญ คุณควรจะรักษาภาพลักษณ์มากกว่านี้” ปรานต์ได้เสียงเรียบ แค่นิดเดียวขอบปาร์ตี้สังสรรค์ของอีกฝ่ายก็ทำให้โดนบอร์ตบริหารเขม่นมากพออยู่แล้ว เจ้านายของเขาไม่ควรถูกวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการไม่ตรงต่อเวลาอีก

“อะไรก็ภาพลักษณ์ฯฯ น่าเบื่อชะมัด!” กุลพ่นลมหายใจแรงก่อนจะเงยหน้าขึ้น จ้องร่างสูงที่เอาแต่ยืนกดโทรศัพท์ ไม่เหลือบแลตนเอง

“ปรานต์”

“ครับ”

“แล้วถ้าฉันบอกว่าฉันยังไม่อยากไปอาบน้ำ” แววดาหูตึงหิดของคนพูดแปรเปลี่ยนเป็นนิกสนุก “นายจะทำยังไงดีล่ะ”

“คุณอยากจะไปร่วมงานแบบเนื้อตัวสกปรกก็ตามใจ”

“ไอ้!” กุลจิกมือลงกับผ้าปูที่นอน ขมใจสุดความสามารถไม่ให้พ่นคำพรูสวาทออกไป

ไอ้หมอนี่มันน่าโมโหสุด ๆ แต่ดันเป็นพนักงานที่พ่อของเขา ออกปากชื่นชมที่สุดคนหนึ่งเช่นกัน นับตั้งแต่วันที่พ่อเอ่ยชมปรานต์ครั้งแรก กุลก็รู้ตัวทันทีว่าต่อให้เขาไล่ปรานต์ออก ปรานต์ก็ไม่มีวันได้ออกอยู่ดี เพราะพ่อไว้ใจให้อีกฝ่ายคอยควบคุมพฤติกรรมเขาไปแล้ว

ใจเย็นนำกลิ่นนันทน์ มันต้องมีสักวิธีแหละที่จะกะเทาะหน้ากาก
น้ำแข็งของผู้ชายคนนี้ได้

“ปรานต์ อาบน้ำให้ฉันหน่อย” กุลปรับท่าที่จากหงุดหงิดเข้าสู่
ใหม่ด้อยวนอีกครั้ง เสียงหวานแสนอดอ้ออันนั้นเรียกความสนใจ
จากอัลฟาหนุ่มผู้เฉยชาให้ปรายตามองมาได้สำเร็จ

“ถ้านายอยากให้ฉันอาบน้ำ ก็พาไปอาบน้ำเองเลยดิ นี่คือคำสั่ง”
กุลพูดต่อ ใจใจแก่เชือกผูกเอวจนสาบเสื่อคลายออก เผยให้เห็น
แผ่นอกขาวและหน้าท้องแบนราบซึ่งมีรอยสักรูปดอกกุหลาบสีดำ
ที่บนเอวด้านขวา เขาเปลี่ยนท่าหนึ่งเป็นพับเทียบ เท้ามือข้างหนึ่งลง
กับฟูกเตียง ให้คนมองเห็นส่วนเว้าโค้งของร่างกายตนได้ชัดถนัดตา

“งานของผมคือเลขานุการ ไม่ใช่พี่เลี้ยงเด็กที่จะต้องอาบน้ำ
ให้ใคร” ปรานต์สบตากับเจ้านายที่วัน ๆ คอยแต่จะหาเรื่องปั่น
ประสาทเขามาตลอดสามปี ดวงตาสีนิลกวาดมองไปทั่วร่างของคน
ซึ่งดูเหมือนอยากจะทำให้เขามองร่างเปลือยตัวเองเสียเหลือเกินซ้ำ ๆ
ก่อนเอ่ย “และผมว่าคุณควรจะใส่เสื้อผ้าเวลานอนนะ”

“ฉันช่วยตัวเองเสร็จแล้วเปลี่ยก็เลยผลอหลับไปทั้งแบบนั้น
นอกจากนายก็ไม่มีใครเข้าห้องนี้ได้ซะหน่อย นายเองก็เห็นฉันไป
มาตั้งหลายครั้งแล้ว แค่นี้ไม่เป็นไรหรอก” ร่างบางลุกขึ้นจากเตียง
เยื้องย่างไปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าร่างสูงกำยำ มือเรียวยาวลูบไปตาม
สาบเสื่อสุทของอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบาพลงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มยั่ว

“ทำไม หรือนายเห็นฉันไปแล้วรู้สึกอะไรขึ้นมาหรือไง”

ลำพังเพียงดวงตาสีชาเขกเช่นคนมีเชื้อสายยุโรปคู่่นั้น ก็เปี่ยม
เสน่ห์จนล่อลวงคนมองได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว ชี้แมลงวันเล็ก ๆ
บริเวณหางคิ้วซ้ายยั้งขบเน้นให้ใบหน้าของกุลดูสวยหวานซุกซน บวก
กับพีโรโมนกลิ่นกุหลาบหอมหวานจ่อใต้จมูก ทั้งหมดนั้นสามารถ
มอมเมาสติสัมปชัญญะของอัลฟาซึ่งถูกสร้างมาให้มีสัญชาตญาณดิบ
คือการสืบพันธุ์ได้เป็นอย่างดี

“รู้ไหม ฉันจะสงสัยอยู่ตลอดว่าระหว่างดิลได้ฉันนั้น” กุล
ชำเลืองมองไปทางอุปกรณ์เช็คชั่งตวงเงินยวงที่ยังวางอยู่บนเตียง
ก่อนปรายตามองลงต่ำไปยังช่วงล่างของคู่สนทนา “กับ...ไอ้ฉันของ
นาย อะไรจะดีกว่ากันนะ”

ร่างบางเบียดกายเข้าแนบชิดแผ่นอกแกร่ง ส่งสายตาทำทนาย
ให้อย่างไม่ปิดบัง หากไม่ใช่ปรานต์ที่มีความอดทนเป็นเลิศและเคยชิน
กับท่าทีเช่นนี้ คงไม่แคล้วขาดสติ จับไอเมก้าตรงหน้าโยนลงเตียง
แล้วเล่นสนุกตอบสนองความปรารถนาอีกฝ่ายที่ขยับมาช่วยกัน

“คุณควรจะเลิกเล่นกับผม และไปอาบน้ำได้แล้ว” ปรานต์
จับมือขาวที่กำลังซุกขนเล็กน้อยไปเล่นเนกไทของตนออกพร้อมกับถอย
ห่าง เรียกเสียงจี้ปากจากคนฟังได้ทันที

“น่าเบื่อ เล่นกับนายนี้ไม่สนุกเลยจริง ๆ” กุลบะปากอย่าง
ขัดใจ ปนเปไปกับความรู้สึกเสียหน้าหน่อย ๆ

เขามั่นใจในรูปร่างหน้าตาและเสน่ห์ของตนเป็นอย่างมาก
ตลอดชีวิตยี่สิบหกปีของเขามีแต่คนจะวิ่งเข้าใส่ ไม่ว่าจะปรารถนาใน
ร่างกายหรือทรัพย์สินของเขาก็ตาม มีแต่ผู้ชายน่าโมโหคนนี่ที่ไม่เคย
แสดงอาการหวั่นไหวใด ๆ เลย ทั้งที่เขาก็เปิดทางให้อยู่บ่อย ๆ แท้ ๆ

สัญชาตญาณของอัลฟาและไอเมก้าคือการสืบพันธุ์ พวกเขา
มีความต้องการทางเพศสูงกว่าพวกเบต้ามาก ในเมื่อสังคมตอนนี้
หลุดจากขนบการรักษาวลสงวนตัวจนกว่าจะแต่งงานไปแล้ว การดิล
คู่ขาไว้ระบายนความใคร่จึงเป็นเรื่องปกติของบรรดาคนโสดส่วนใหญ่
และกุลก็ไม่ได้ขัดข้องที่จะพ่วงตำแหน่งเช็คเฟรนด์ให้เลขาฯ ของ
ตน ยินดีจะจ่ายเงินเพิ่มให้เลยละ เพราะรูปร่างหน้าตาของปรานต์
ก็ตรงสเปกเขาไฉ่ย่อย แต่ติดที่ว่าไอ้หมอนั้นดันทำท่าเหมือนเขาน่า
รังเกียจเสียเต็มประดาทั้งนั้นแหละ!

“ผมมาทำงาน ไม่ได้มาเล่นกับใคร”

“เฮอะ ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมตอนนี้นั้นนายถึงผ่านสัมภาษณ์กับ

พ่อฉันมาได้ เพราะพ่อมองออกว่านายมันไร้หัวใจนะสิ”

“คงเพราะพ่อคุณรู้ว่าคุณจะล้อเล่นกับเลขาฯ แบบนี้ละมังครับ”
 ปรานต์พูดเสียงเรียบ

“นี่ ฉันไม่ได้ทำแบบนี้กับเลขาฯ หรือผู้ชายทุกคนหรอกนะ”
 กุลซึกสีหน้าทันที “แต่นายมันเป็นโรบอตแบบนี้ไง ฉันถึงได้อยากเห็น
 นายตบะแตกเข้าสักวัน ฉันไม่เชื่อหรือกว่านายจะไม่รู้สึกอะไรกับฉัน
 นายแค่กำลังอดทน”

“ครับ”

“...”

“ตลอดสามปีที่ผ่านมา ทำให้ผมได้รู้ว่าการเป็นเลขาฯ ของคุณ
 ต้องใช้ความอดทนสูงจริง ๆ”

“เฮ้ย!” กุลร้องเสียงหลงเมื่อจู่ ๆ ร่างสูงก็ก้าวเข้ามาประชิดและ
 จับร่างเขาพาดบ่าเดินดิ่งไปยังห้องน้ำ

“ปล่อย! ปล่อยให้ปล่อยไป!” คนตัวเล็กกว่าโวยลั่นหมดมาด
 นักธุรกิจ สองมือจิกแผ่นหลังกว้างจนเสื้อสูทยับเป็นรอย แต่ปรานต์
 ไม่ใส่ใจ แบกกูลเข้าไปในห้องน้ำและวางลง ก่อนกำขับด้วยแหวดตาดู ๆ

“ผมจะลงไปปรอคุณที่ลิอบบี อีกครึ่งชั่วโมงถ้าคุณไม่ลงไป ผม
 จะขึ้นมาตามแล้วจับคุณยัดใส่รถไม่ว่าคุณจะอยู่ในสภาพไหน เข้าใจ
 ไหม”

ก๊ก!

“ฉันเกลียดนาย!”

เสียงตะโกนดังลลอลออกมาจากบานประตูห้องน้ำที่เพิ่งถูกปิด
 ด้วยฝีมือผู้บุกรุก ปรานต์ผ่อนลมหายใจยาว ฟังเสียงบึงบึงที่ตั้งลลอล
 มาจากห้องน้ำ ก่อนจะเดินออกจากห้องนอนอันหรูหราพลาวงโทร.
 ไลน์หาชัชวีร์ซึ่งรออยู่ด้านล่างคอนโด

“พี่ชัช ผมเรียกให้คนเอารถคุณกูลไปจอดด้านล่างรอแล้ว อีก
 ครึ่งชั่วโมงเตรียมตัวออกเดินทาง แล้วก็ฝากแจ้งนิติบุคคลให้เตรียม

สแน็กบ็อกซ์ไว้ชุดหนึ่งด้วยครับ”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ประตุลชีพต์ ณ ชั้นล็อบบี้ของคอนโดก็

เปิดออกอีกครั้ง ร่างสมส่วนสูงร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรของกุลในชุดออกงานที่เสื้อด้านในเป็นผ้าลูกไม้สีดำ คลุมทับด้วยสูทครอปสีขาวยาว และกางเกงสแล็กเดินออกมาอย่างสง่าผ่าเผย

“ยี่สิบเก้านาที ฉันไม่ได้สายนะคุณเลขาฯ” กุลพูดพลางยิ้มเยาะให้เลขาฯ ประจำตัวซึ่งนั่งรออยู่บนโซฟา

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นละครับ” ปรานต์ที่จัดการนำเสื้อสูทของตนซึ่งด้านหลังยับด้วยมือคนเป็นเจ้านายไปให้ทางโรงแรมช่วยรีดให้เรียบร้อยแล้วลุกขึ้นยืน ไม่สนใจการเยาะเย้ยแบบเด็ก ๆ ของอีกฝ่าย ดวงตาคมก็กวาดมองร่างบางไปด้วยเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผม

เวลาแค่สามสิบนาทีที่ไม่เพียงพอที่จะให้แต่งหน้าทำผมแบบจัดเต็ม แต่ต่อให้รีเวปปากอวบอึมนั้นจะทาเพียงลิปกลอสบางเบา เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนถูกจัดทรงเป็นหน้าม้าแหวกกลางอย่างเรียบง่ายดังในขณะนี้ ความมั่งคั่งของคนตรงหน้าก็ยิ่งเจิดจรัสกว่าใคร ถึงโอเมก้าส่วนใหญ่จะหน้าตาสวยกันอยู่แล้ว แต่ กุลนันท์ อนันทรายังคงโดดเด่นที่สุด ตามที่ปรานต์ได้ยืมใครหลายคนพูดถึงเจ้านายเขาว่า ‘สวยจนเหมือนไม่มีอยู่จริง’

“ไปกันได้แล้วครับ” ปรานต์เอ่ยเมื่อแน่ใจแล้วว่าการแต่งตัวของกุลเนียนกริบร้อยเปอร์เซ็นต์

“ก็กำลังจะไปนี่ไง” คนตัวเล็กเชิดคางขึ้นเล็กน้อย รีเวปขายาวก้าวฉับ ๆ ไปยังทางออกคอนโด ซึ่งมีรถสปอร์ตสี พานาเมร่า จีทีเอสสีขาวเมทัลลิกจอดรออยู่

ปรานต์เดินไปเปิดประตูถ่มังผู้โดยสารด้านหลังให้ ก่อนจะขึ้นไปนั่งที่เบาะข้างคนขับ ได้ยินเสียงหวาน ๆ ของกุลเอ่ยทักทาย

ชัชวีร์ซึ่งนั่งประจำที่คนขับอย่างสนิทสนม

“อีกนานไหมพี่ชัช กว่าจะถึงงาน”

“น่าจะเกือบๆ ชั่วโมงครับ ตอนเย็นรถติดนะ” ชัชวีร์ตอบอย่างใจเย็น ขณะที่รถเคลื่อนตัวออกนอกเขตโครงการคอนโดมุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่ซึ่งการจราจรกำลังติดขัดได้ที่

“กูลยังไม่ได้อินอะไรเลย หิวแล้วอะ” ร่างบางบ่นกระปอดกระแปด ส่งสายตาเขียวๆ ไปยังคนที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จาด้านหน้าตน “เพราะมีบางคนเอาแต่เร่งๆ ชูอยู่นั้น เลยไม่มีเวลาจะหาอะไรใส่ปากแม้แต่ น้ำเนื้”

“มีสแน็กบ็อกซ์อยู่นะครับคุณกูล” ชัชวีร์พูด ดวงตาสีชาชำเลืองมองไปยังช่องใส่ของ พอเปิดออกก็พบว่ามีสแน็กบ็อกซ์อยู่จริง ๆ

“พี่ชัชเตรียมไว้ให้เหรอ โห ชอบคุณมาก”

“ไม่ใช่พี่หรอกครับ คนเตรียมไว้ให้คุณกูลนะคนนั้นต่างหาก” บอดีการ์ดหนุ่มกลั้วหัวเราะ พยักพยัดไปยังคนที่นั่งข้างกันซึ่งยังเงียบกริบ

“อ้อ เหนอ” ริมฝีปากอิมของคนที่นั่งเบาะออกขณะแกะถุงขนมปังไส้กรอก ในเมื่อหมอนี่เป็นคนเร่งจนเขาไม่ได้กินข้าว จะเตรียมขนมไว้ให้เขาก็รับรองท้องก็ถูกแล้ว ไม่ขอบคุณหรอกนะ

บรรยากาศภายในรถกลับสู่ความสงบอีกครั้ง ระยะเวลาที่เจ้านายนั่งกินของว่างรอกท้อง นั่งพิมพ์แชตในโทรศัพท์ยก ๆ ปรานต์ก็ใช้เวลา นั้นตรวจสอบตารางงานในวันถัดไป รวมถึงจัดสรรเวลานัดหมายต่าง ๆ อาชีพเลขานุการที่ในละครมักทำเหมือนเดินลอยชายตามหลังเจ้านายไปวัน ๆ แท้จริงแล้วเป็นตำแหน่งที่หนักหนากว่านั้นมาก ปรานต์แทบจะต้องถวายเวลาทั้งยี่สิบสี่ชั่วโมงของตนให้โอเมก้าคนนั้น แม้แต่ในวันหยุดที่ไม่ได้เจอหน้ากัน เขาก็ยังต้องคอยช่วยจัดการชีวิตของอีกฝ่าย ทั้งเรื่องงาน การดูแลภาพลักษณ์ แก้ปัญหาเฉพาะ

หน้า รวมถึงการเก็บกวาดเรื่องยุ่งยากทั้งหลายฉบับหลัง

เงินเดือนหลักแสน โอทีอีกชั่วโมงละพัน (ที่ค่าตัวเขาสูงขนาดนี้ เพราะจะหาคนรับมือคนชี้เหวี่ยงเอาแต่ใจอย่างเจ้านายเขาได้นั้นแทบไม่มี) ฟังด้วยสวัสดิการพร้อมสรรพทั้งรถยนต์บริษัทราคาเฉียดล้าน คอนโดมีเนียมหรูใจกลางเมืองราคาห้องเฉียดหลักสิบล้าน เงินเดือนที่ปรับขึ้นทุกปี มีโบนัส มีประกันอุบัติเหตุและสุขภาพให้ รวมถึงส่วนลดการใช้บริการในเครือโรงแรม รีสอร์ท หรือส่วนลดเมื่อซื้อบ้านและคอนโดในเครือบริษัท บวกกับประสบการณ์ในแวดวงธุรกิจ สกิลการรับมือกับผู้คน การต่อรองเจรจา และโอกาสในการสร้างคอนเนกชัน ทั้งหมดนี้ทำให้ปรานต์รู้สึกว่าคุณค่าที่เขาจะทำงานนี้ต่อไป ต่อให้ทุกลมหายใจเข้าออกของเขาจะแทบไม่ได้ใช้มันเพื่อตัวเองนั้นก็ตาม

แสงอาทิตย์เริ่มโรยรา ท้องฟ้าภายนอกหน้าต่างรถกลายเป็นสีแดงส้ม เมื่อรถเลี้ยวเข้าสู่เขตโรงแรมใจกลางเมือง ปรานต์ก็ปลดสายคาดนิรภัยและเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋ากางเกง

“เสร็จนี้แล้วพี่ซัชก็กลับบ้านไปได้เลยนะ เดี่ยวกุกลับเอง” กุลพูดในระหว่างที่รถกำลังจะแล่นไปจอดเทียบหน้าประตูทางเข้าโรงแรม

“จะดีเหอครับ”

“ดีสิ คิดถึงแฟนกับลูกแล้วใช่ไหมล่ะ กลับไปเถอะ” โอเมก้าหนุ่มกล่าวกับคนที่ภรรยากำลังท้องแก่ใกล้คลอด ซัชวีร์ทำงานกับเขามาหลายปี ตั้งแต่กุลเรียนจบปริญญาตรีจากอังกฤษและกลับมาช่วยกิจการครอบครัว สำหรับเขาพี่ซัชเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง นิสัยดียิ่งกว่าพี่ชายแท้ ๆ ของเขาซะอีก

“แต่ถ้าเกิดมีอะไรขึ้นมาล่ะ” คนเป็นบอดี้การ์ดขมวดคิ้วอย่างไม่เห็นด้วย แต่กุลหัวเราะหึ ๆ แล้วพยักพยัดไปทางด้านหน้า

“ไม่มีหรอกน่า ก็ไม่เห็นจะเคยมีอะไรสักที งานนี้ก็มีคนของเราดูแลอยู่ การรักษาความปลอดภัยแน่นอนนา”

“...”

“หรือต่อให้มีกุ๊กก็ไม่กลัวหรอก เลขาฯ ของกุ๊กดีกรียูโดสายดำนะ พี่ลืมไปแล้วหรือ”

“...นั่นสินะ” ชัชวีร์หัวเราะในลำคอ มองคนถูกพาดพิงที่มีสีหน้าเรียบเฉย

เรียร อนันทรา เป็นห่วงความปลอดภัยของลูกชาย ถึงขนาดระบุไว้ในคุณสมบัติผู้สมัครงานตำแหน่งเลขาฯ ว่าหากมีความสามารถพิเศษด้านศิลปะป้องกันตัวจะพิจารณาเป็นพิเศษ ปรานต์ที่เคยเรียนยูโดมาตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมัธยมปลายจึงเข้าตานักธุรกิจใหญ่คนนั้น ซึ่งเขาก็พอจะได้ใช้ทักษะเหล่านั้นในการทำงานตำแหน่งเลขาฯ อยู่บ้าง อย่างเช่นการแบกเจ้านายที่ขี้เกียจตื่นเข้าไปอาบน้ำ หรือแบกกลับเพนต์เฮลส์เวลาอีกฝ่ายเมาจนเดินไม่ไหว

“กลับไปเถอะ ไว่พຽ່ງนี้เจอกันนะ” กุ๊กทิ้งท้ายขณะที่ประตูรถถูกเปิดออกด้วยฝีมือของพนักงานต้อนรับของโรงแรม

รองเท้าหนังขัดเงาเหยียบอย่างลงบนพื้น ซีอีโอหนุ่มเหยียดแผ่นหลังตรง เดินเข้าสู่โถงโรงแรมอย่างสง่าผ่าเผยโดยมีอัลฟาร่างสูงใหญ่ เลขาฯ ประจำตัวเดินเยื้องตามอยู่ด้านหลัง เป็นภาพที่ชัชวีร์เห็นเป็นประจำจนชินตา เช่นเดียวกับพนักงานในเครืออนันทรากຽຸບทุกคน

แม้จะยังอายุไม่ถึงสามสิบกันทั้งคู่ แต่ในแวดวงธุรกิจก็รู้กันดีว่าสองคนนี้ไม่ใช่หมูที่จะเคี้ยวได้ง่ายๆ หากคิดจะเข้าหาเพื่อหวังกอบโกยผลประโยชน์จาก กุ๊กนันท์ อนันทรา อยู่ฝ่ายเดียว คงต้องผ่านด่านเลขาฯ คนนั้นไปให้ได้ก่อน

และจนถึงตอนนี้ ยังไม่มีใครทำได้เลยสักคน

เมื่อซีโอไอคนปัจจุบันของอนันทรารู้ปรากฏตัวในห้องบอลรูม ก็เรียกความสนใจจากบรรดาผู้ถือหุ้นและคู่ค้าได้ทันที

ไอเมก้าหนุ่มคนนี้ได้มีเพียงหน้าตาอันโดดเด่น แต่ยังเป็นลูกชายที่ เรียงร อนันทรารักมากที่สุด ทั้งที่เป็นลูกคนรองซึ่งไม่ได้เกิดจากภรรยาหลวง แต่กลับคว้าตำแหน่งซีโอไอไปได้ ผู้ถือหุ้นและนักธุรกิจทั้งหลายจึงอยากจะเข้าหา ทำความรู้จัก ไม่ว่าจะด้วยความเสน่หาหรือเพื่อผลประโยชน์ก็ตาม

ปรานต์คอยประกบข้างกุลอยู่ตลอดเวลา เมื่อเข้าสู่โหมดเจรจา รอยยิ้มธุรกิจก็ประดับอยู่บนใบหน้าคมคาย ไม่เหลือคราบชายหนุ่ม ผู้เย็นชา เขาอ่อนน้อมกับคนที่น่านับถือ และใช้วาจาเชือดเฉือนนี่ม ๆ คอยกั้นพวกเสือกสิงห์กระต๊องวิ่งแวดออกไป ในขณะที่กุลยิ้มแย้มเจรจา ทักทายบรรดาผู้ถือหุ้นอย่างเป็นกันเอง

ดวงตาคมกวาดมองไปรอบห้อง รู้สึกได้ว่าสายตามากมายที่จับจ้องมายังร่างบางมีทั้งแววชื่นชม หลงใหล เหยียดหยาม และริษยา แวดวงธุรกิจคือการสวมหน้ากากเข้าหากัน แต่ก็มีพวกเล่นละครไม่เก่ง ปล่อยให้ความคิดที่แท้จริงลอดผ่านแววตาจนเขาสังเกตเห็นได้ และสิ่งที่น่ารำคาญคือแววตาประสงค์ร้ายเหล่านั้น ส่วนหนึ่งก็มีเหตุผลเพียงเพราะเจ้านายของเขาเป็นไอเมก้า

หลังภัยสงครามชีวภาพที่ทำให้ประชากรลดลง จนอยู่ในระดับวิกฤติต่อเผ่าพันธุ์มนุษยชาติเมื่อประมาณหนึ่งร้อยปีก่อน ความสำเร็จก็เกิดขึ้นจากการทุ่มเททั้งกายและใจตลอดระยะเวลาสี่สิบปีของนักวิทยาศาสตร์ระดับหัวกะทิที่ร่วมกันตัดต่อยีนพันธุกรรมมนุษย์ขึ้นมาใหม่ ภายใต้การควบคุมของสภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินับแต่นั้นมานุษย์ก็ไม่ได้แบ่งเพศกำเนิดแค่ชายและหญิงอีกต่อไป แต่แบ่งเป็นอัลฟา เบต้า และไอเมก้า

เบต้าคือคนธรรมดาทั่วไปซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ราวเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของโลกใบนี้ อัลฟาคือมนุษย์ที่มีสมรรถภาพทางร่างกาย

แข็งแรงแรงโดดเด่น เหมาะสำหรับการเป็นพ่อพันธุ์ ในขณะที่โอเมก้าคือแม่พันธุ์ชั้นเลิศ อัลฟาและโอเมก้า ไม่ว่าจะชายหรือหญิงต่างดึงดูดกันและกันด้วยกลิ่นฟีโรโมน และโอเมก้าจะมีฤดูผสมพันธุ์ที่เรียกว่าการฮีด ส่วนอัลฟาก็จะมีอาการวิตหรือติดสัดตอบสนองการฮีดของโอเมก้า ทั้งหมดนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบพันธุ์ หากโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์กับอัลฟาในช่วงฮีดโดยไม่ได้ป้องกัน และอัลฟาเกิดเนื้อตขึ้นมา อัตราการตั้งครรภ์จะเท่ากับร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้แต่กับเบต้าก็ยังมีสิทธิ์ตั้งครรภ์สูงถึงแปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์

โลกยุคก่อนสงครามถูกขับเคลื่อนด้วยคติปิศาจปีศาจอันน่ารังเกียจ เมื่อเกิดการแบ่งเพศกำเนิดขึ้นใหม่ คตินั้นก็ยังคงตามติดมาโดยพวกอนุรักษนิยมหัวรุนแรงที่รับไม่ได้กับการที่เพศชายจะตั้งครรภ์ในระยะแรกโอเมก้า โดยเฉพาะโอเมก้าชายจึงถูกหยามเหยียดว่าเป็นตัวประหลาดที่เกิดมามีหน้าที่แค่เอาไว้มลิตลูก ถึงขั้นมีการทำร้ายโอเมก้าตามที่สาธารณะอย่างแพร่หลาย จนกลายเป็นวาระการประชุมใหญ่ของโลก ทำยที่สุดทุกประเทศจึงมีการออกกฎหมายปกป้องเหล่าโอเมก้า ในฐานะเพศผู้ให้กำเนิดซึ่งทำให้นักชายชาติพันธุ์วิฤตการณ์สูญพันธุ์ และรณรงค์ให้สังคมไม่เอ่ยถึงเพศรองหากไม่จำเป็น

หลายสิบปีผ่านไป ผู้คนในสังคมส่วนใหญ่ต่างไม่สนใจเรื่องเพศรองกันอีก แต่ก็ยังมีมนุษย์น่ารังเกียจไม่น้อยถูกเหยียดหยามโอเมก้า เจ้านายของเขาเองก็โดนกรรมการบริษัทบางคนดูถูกว่าควรจะหาสามีแล้วคอยเลี้ยงลูก มากกว่าจะมานั่งตำแหน่งซีอีโอ แต่คนปากร้ายอย่างคุณกุลมีหรือจะยอม จัดการถอนหนอกพวกกรรมการเหล่านั้นจนเขม่นกันมาถึงทุกวันนี้

“หนูกุล คุณพ่อล่ะ ไม่มางานนี้หรือ”

“พ่อไปคุยงานที่จีนครับ กว่าจะกลับก็อาทิตย์หน้า” กุลฉีกยิ้มหวาน พุดคุยกับคุณวิทวัส หนึ่งในบอร์ดกรรมการบริษัท

ดวงตาคมของปราวนต์วัดมองนักธุรกิจวัยกลางคนแวบหนึ่ง
หยั่งเชิงดูท่าทีต่อไป

“แล้วพี่ชายล่ะ ไม่เห็นมางาน”

“พี่ติดคคงติดงานมั้งครับ ผมก็ไม่แน่ใจ”

“เสียตาย ออยากเจอคุณรัตติศักดิ์หน่อย ว่าจะคุยเรื่องโครงการ
คอนโดที่เชียงใหม่”

“คุยกับผมก็ได้ครับ เพราะถึงยังไงพี่รัตติศักดิ์ก็ต้องมาปรึกษาผม
ก่อนจะเดินหน้าโครงการได้อยู่แล้ว” ร่างบางตอบโดยที่รอยยิ้มไล่ชื่อ
ไม่เลือนหายไปจากใบหน้า แต่คำพูดก็แสดงอำนาจชัดเจนว่าตอนนี้
ใครเป็นผู้กุมอำนาจฝ่ายบริหาร

คนฟังสะอึกไปเล็กน้อย คุณวิทวัสคือหนึ่งในกรรมการบริษัท
ที่คัดค้านการขึ้นเป็นซีอีโอของเขา และหนุนหลังรัตติ พี่ชายต่าง
มารดาซึ่งเป็นลูกคนโตมาจนถึงทุกวันนี้

“อ้อ งั้นเดี๋ยวลุงขอไปคุยงานทางนั้นก่อน แล้วมาคุยกันนะ”
วิทวัสตัดบทและปลีกตัวจากไป

กุลมองตามหลังและลอบเบะปาก เขาแสนจะรำคาญตาลุงนี้
ที่เอาแต่พร่ำบ่นกับพวกบอร์ดว่าเขามั่นไว้ประสบการณ์ ไม่ได้ดูเลย
ว่าไอ้คนที่ตัวเองหนุนหลังแหละแหละแย่งยิ่งกว่าเขาอีก

“ทำหน้าที่ ๆ คุณอยู่ในงานเลี้ยง” เสียงทุ้มต่ำปรามทันที

กุลตวัดสายตามองเลขฯ จอมเฮี้ยบของตนอย่างหงุดหงิด
แต่ก็ปรับสีหน้า ดิ่งรอยยิ้มน้อย ๆ กลับมาอีกครั้งพลางเค้นเสียงลอด
ไรฟีน

“เคยมีใครบอกนายใหม่นายนายเหมือนพวกครุฝ่ายปกครอง”

“น้องชายผม”

“งั้นน้องชายนายก็ดูท่าจะนำคบอกชายนะ” กุลแหวะเข้าให้
และสะบัดหน้าไปทางอื่น เดินไปพูดคุยกับนักธุรกิจคนหนึ่งที่ส่งเสียง
ทักทาย โดยมีปราวนต์เดินตามหลังไปอย่างอ่อนใจ

งานเลี้ยงผู้ถือหุ้นดำเนินต่อไป หลังจากทีกลุบบ่นเรื่องค็อกเทลที่บริกรเดินเสิร์ฟทั่วงานนั้นไม่ถูกปากไปสองรอบ ปรานต์ก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะไปยังโต๊ะเครื่องดื่มและสั่งให้บาร์เทนเดอร์ทำค็อกเทลที่กลุบดื่มประจำไปเสิร์ฟให้แทน ชายหนุ่มยื่นมองบาร์เทนเดอร์ผสม ดรามาร์ทีนี¹ และขอแมนแฮตตัน² สำหรับตนด้วยแก้วหนึ่ง ในเวลางานแบบนี้เขาต้องการเครื่องดื่มที่ไม่แรงเกินไป เพราะไม่อย่างนั้นคงจะคุมเจ้านายตัวแสนนั้นไม่อยู่เป็นแน่

ระหว่างยืนรอเครื่องดื่ม ดวงตาสีนิลก็จ้องมองร่างบางที่กำลังยืนพูดคุยอยู่กับลูกชายนักธุรกิจดังคนหนึ่ง ซึ่งปรานต์สังเกตเห็นมา ลึกพักแล้วว่าอีกฝ่ายพยายามหาทางเข้ามาคุยกับเจ้านายของเขา แรกเริ่มกลุบดูเหมือนจะไม่ใส่ใจนัก แต่พอฝ่ายนั้นโน้มตัวไปกระซิบอะไรบางอย่าง โอเมก้าคนสวยก็เลิกคิ้ว มุมปากโค้งขึ้นคล้ายกำลังนึกสนุก

หว่างคิ้วของปรานต์พลันปรากฏร่องจาง ๆ เมื่อเห็นรอยยิ้มอ่อนหวานและดวงตาปริบพราวที่ฉายชัดถึงความนัยของทั้งสองฝ่าย ท่ามกลางกลิ่นพีโรโมนมากมายของอัลฟาและโอเมก้าที่มาร่วมงานเลี้ยง ปรานต์ได้กลิ่นกุหลาบหอมฉวัดเฉวญ และมันเหมือนจะฟุ้งกระจายมากขึ้น บวกกับการที่เจ้านายของเขาช่วยตัวเองก่อนมงาน ทำให้ปรานต์เดาได้ไม่ยากว่ากลุบน่าจะเข้าสู่ช่วงฮีสต์

เขายืนพิจารณาทั้งคู่อยู่พักหนึ่ง กระทั่งคนถูกจ้องรู้สึกได้ ดวงตาสีขาของโอเมก้าคนงามปรายมองมา หันไปยิ้มหวานและพูดอะไรสองสามคำกับอัลฟาคนนั้น ก่อนจะเยื้องย่างตรงมาทางเขาและ

---

¹ ค็อกเทลชนิดหนึ่ง มีส่วนผสมเป็นหลักดรายเวอร์มูธและยีน รสชาติแรง มักนิยมใช้เป็นเครื่องดื่มเรียกน้ำย่อยก่อนอาหารจานหลัก

² ค็อกเทลชนิดหนึ่ง มีส่วนผสมหลักเป็นโรยิวีสกีและวิตเวอร์มูธ รสชาตินุ่มลิ้น กลมกล่อม

ฉวยแก้วคือกเทลในมือที่ปรานต์กำลังจะเอาไปเสิร์ฟให้ไปดื่ม
“คืนนี้ไม่มีอะไรแล้ว เดี่ยวสักสามทุ่มนายก็กลับไปได้เลย” กุล
วางแก้วลงกับเคาน์เตอร์ ทำท่าจะเดินจากไป แต่ปรานต์ขัดขึ้น

“แล้วคุณล่ะ”

“ฉันมีนัด”

“นัด?”

“ฉันคงไม่ต้องรายงานให้นายฟังหรอกนะว่าจะไปทำอะไรกับ
ใคร” กุลชักสีหน้าเมื่อถูกร่างสูงมองด้วยสายตาดูตรวจสอบ

เขาอาจจับฟังความเห็นของปรานต์ในเรื่องงาน แต่เรื่องชีวิต
ส่วนตัวเขาไม่ชอบให้ใครหน้าไหนมาก้าวก่าย ต่อให้จะกินยาระงับ
ฮิตได้ แต่การได้ปลดปล่อยก็ทำให้รู้สึกสบายตัวกว่ามาก เมื่อถึงช่วง
ฮิตกุลจึงมักจะหาอัลฟามาช่วยระบายความใคร่

ในเมื่อปรานต์ไม่ยอมเป็นเซ็กซ์เฟรนด์กับเขา เขาก็ต้องหาคน
อื่น

“แล้วคุณจะกลับเพนต์เฮาส์หรือ” คิ้วเข้มของปรานต์ขมวด
เข้าหากัน กลิ่นแอลกอฮอล์ปนเปื้อนอยู่กับกลิ่นกุหลาบ ต่อให้คุณกุล
จะบอกว่าตัวเองไม่เมา เขาก็ไม่ไว้ใจหากเจ้าตัวคิดจะขับรถกลับ

“ไม่ เสียเวลา ไหนๆ ก็อยู่โรงแรมแล้ว ฉันจะเปิดห้องนอน
ที่นี่แหละ นายไปจัดการเรื่องห้องให้ด้วยนะ พรุ่งนี้เช้าก็แวะไปเอา
เสื้อผ้าให้ฉันก่อนมาที่นี่แล้วกัน” คนเป็นเจ้านายสั่งการรวดเร็ว

“ปรานต์”

“ครับ?”

“ไม่ห้ามหรือ” กุลถามลอยๆ

“ถ้าคนที่คุณข้องเกี่ยวกับไม่มีประวัติเสียหายให้คุณเสีย
ภาพลักษณ์ ผมก็ไม่คิดจะไปก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของคุณอยู่แล้ว” คน
เป็นเลขาฯ ตอบกลับอย่างสุภาพ

“รู้จักขอบเขตก็ดี” กุลเข็ดคางขึ้น ป่ายหน้าไปมองกลางห้อง

เรียวกปากอ้อมเผยรอยยิ้มเมื่อเห็นเป้าหมายของตนยกแก้วเหล้าขึ้นชู
 “เรื่องที่ผมสั่งไปจัดการให้เรียบร้อยด้วยละ” กุลว่าพลางก้าว
 ขาเตรียมจะเดินกลับไปหาเพื่อนในคืนนี้
 ทันใดนั้นเสียงทุ้มต่ำไร้อารมณ์ก็ดังขึ้น “พวกรุ่นนี้คุณมีงานไปเปิด
 ห้างฯ ใหม่ที่ชลบุรีตอนสิบเอ็ดโมง ผมจะมารับคุณที่นี่ตอนแปดโมง
 เข้า”

“เออ ๆ” กุลรับคำอย่างไม่ใส่ใจและเดินจากไป
 เลขาฯ หนุ่มมองตามเจ้านายที่เดินไปหัวร่อต่อกระซิกกับ
 นักรูทิกจนนั้น เหมือนรู้จักกันมาเป็นแรมปีด้วยแววตาที่อ่านไม่ออก
 ในแง่หนึ่งเขาต้องรู้ความเคลื่อนไหวทุกอย่างก้าวของคุณกุล แต่ใน
 ขณะเดียวกันเขาก็ไม่รู้ว่าระดับความสนิทสนมที่อีกฝ่ายมีต่อคนรอบ
 ข้างเท่าไรนัก เส้นกันระหว่างพวกเขาช่างคลุมเครือ บางครั้งก็เบาบาง
 เหมือนจะแทบจับต้องไม่ได้ แต่บางครั้งก็ชัดเจนเหลือเกิน เหมือน
 อย่างในตอนนี้

บางทีสองคนนั้นอาจจะเคยรู้จักกันมาก่อน แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไร
 กงการที่เขาต้องสนใจอยู่ดี

“เปิดห้องพักรับรองห้องหนึ่ง” ปรานต์เอ่ยกับพนักงานสาว
 หน้าพรอนต์ ทุกโรงแรมในเครืออนันทราจะมีห้องพักรักษาพิเศษสำหรับ
 ผู้บริหารที่ไม่เปิดให้ใครเช่า ซึ่งเธอก็จัดการให้เขาได้อย่างรวดเร็ว

“ดื่มอีกสักสองแก้วแล้วค่อยไป หรือคุณว่าไง”

“ตามใจคุณกุลเลยครับ”

บทสนทนาของทั้งคู่ค่อยเข้าสู่ตอนที่ปรานต์กลับเข้าไปในห้อง
 บอลรูมเพื่อเอาคีย์การ์ดห้องพักไปให้ ปรานต์ค้อมหัวน้อยๆ บอก
 ลาคคนที่มัวแต่สนใจคุยสนุกอยู่กับคู่ขาคนใหม่ ก่อนจะเดินออกจาก
 พื้นที่จัดเลี้ยงไปยังหน้าทางเข้าโรงแรมและสั่งให้พนักงานไปเรียก
 แท็กซี่

“ไปคอนโด XXX ซอยชิดลม” เขาบอกคนขับแท็กซี่ เมื่อรถ

เคลื่อนตัวออกจากเขตโรงแรม ภารกิจของปรานตีในวันนี้ก็เสร็จสิ้น
ลงโดยสมบูรณ์

แต่พรุ่งนี้เช้าคงจะยุ่งยากแน่นอน เพราะเจ้านายของเขา...
ไม่ใช่คนที่จะจัดการได้ง่ายๆ เลย